

Biblijska opravdanja

definicija

Biblijsko opravdanje nije sudski akt. Ne postoji paralela između pravde ljudskih sudova i pravde Boga. Božje opravdanje dolazi od stvaralačkog čina Božjega, kojim se stvara novi čovjek prema Bogu u istinskoj pravdi i svetosti (Ef 4,24). Biblijsko opravdanje ne nalikuje sudskom činu, jer ni na ljudskom sudu krivac nije proglašen nevinim.

Biblijska definicija opravdanja

Biblijska OBRAZLOŽENOST odnosi se na novo stanje koje se odnosi na one koji vjeruju (počivaju) u Krista kroz istinu evanđelja (vjere), kao rezultat stvaralačkog djela BOGA, i čovjeka generiranog u Adamu, kriv pred Bogom, nakon umiranja s Kristom ponovno je stvoreno (napravljeno) od novog pravednika, bez krivnje i kazne.

Poznato je da su riječi "opravdan" i "pravda" prijevodi sličnih grčkih riječi (glagol dikaiōō, učiniti, proglasiti pravednim, opravdati; imenica, dikaiosune, pravda; pridjev, Dikaios, pravedan).

Kad Bog opravdava čovjeka, to je zato što je stvorio novog čovjeka, to jest, novi je čovjek stvoren pravedan, i iz tog razloga ga Bog proglašava pravednim i ispravnim.

Sudski akt ili čin pomilovanja nikada ne bi uspostavio stanje pravednosti (nevinosti) koje je relevantno za novo stvorenje. Novi čovjek stvoren u Kristu proglašen je samo zato što je u stvari bez krivnje, to jest, novi je sin poslušnosti, što je u suprotnosti sa njegovim starim stanjem: kriv, proklet, sin bijesa i neposluha.

Za mnoge teologe, a među njima ističemo E. H. Bancrofta, opravdanje je:

'Sudski čin Božji, kojim se onaj koji se pouzda u Krista proglašava samo u Njegovim očima i oslobođen svake krivnje i kazne' Bancroft, Emery H., Elementarna teologija, 3. izdanje, 1960, Deseti dojam, 2001., Editora Batista Regular, str. 255.

Za Scofielda, iako opravdan, vjernik je i dalje grešnik. Bog se prema njemu odnosi kao prema pravedniku, ali to ne znači da Bog nekoga čini pravednim.

„Opravdanje je čin božanskog prepoznavanja i ne znači učiniti osobu pravednom” Scofield, C. I., Scofieldova Biblija s referencama, Rimljanima 3: 28.

Čini se da opravdanje nije sudski akt. Ne postoji paralela između pravde ljudskih sudova i pravde Boga. Opravdanje dolazi od stvaralačkog Božjeg čina, kroz koji je stvoren novi čovjek, prema Bogu u istinskoj pravdi i svetosti (Ef 4,24). Opravdanje nije sudski akt, jer ni na ljudskom sudu kriva osoba ne može biti proglašena nevinom.

Opravdanje je kroz istinu evanđelja, odnosno kroz vjeru (evanđelje) koja je nekoć bila dana svecima. Ne opravdava ga 'vjera' koju čovjek polaže u Boga, već opravdanje dolazi iz 'evanđeoske poruke' (vjere) koja sadrži moć koja novom čovjeku daje život (Rim 1,16-17).

Takva se moć daje onima koji vjeruju (vjera), tj. Onima koji počivaju u Kristu, Onome koji ima moć učiniti Adamovu djecu djecom za sebe (Ivan 1,12-13). Zato Pavao kaže da je Božja pravda 'vjera u vjeru'.

Za Scofielda Bog ne čini osobu poštenom, već je samo prepoznaje i tretira kao poštenu. Riječ prevedena opravdanjem je činiti, činiti, proglašavati pravednikom, a stvarajući novog čovjeka u Kristu, Bog sve čini novim. U Kristu se

pojavljuje novi čovjek, s novim stanjem i u novom vremenu!

Novi je čovjek stvoren u istinskoj pravdi i svetosti, pa stoga izjava koju Bog daje pada na novo stvorenje, nikada na starog čovjeka generiranog u Adamu. Bog nije čovjek koji laže. Ne izjavljuje laži. Samo se pravednici proglašavaju pravednicima. Kad bi Bog prepoznao i proglasio osobu pravednom, iako nije, to ne bi bilo istina. Međutim, mi znamo da je Bog istinit i ne bi utvrdio laž:

„Tako da bismo za dvije nepromjenjive stvari, u kojima je nemoguće da Bog laže, mogli imati čvrstu utjehu mi koji stavljamo utočište u zadržavanje predložene nade“ (Heb 6,18).

Louis Berkhof u svojoj Sustavnoj teologiji definira opravdanje kao sudski akt, koji se razlikuje od gornjih razmatranja:

„Opravdanje je Božji sudski čin u kojem On izjavljuje, na temelju pravednosti Isusa Krista, da sve tvrdnje zakona [i u smislu onoga što Zakon zahtijeva od nas u obliku pozitivne poslušnosti i presude grešnika u pogledu osude i smrti] zadovoljni su pogledom na grešnika “. Isto.

Kao što na ljudskom sudu kriva osoba ne može biti oslobođena ili oslobođena kazne, tako ni Bog ne opravdava zle, jer bi takav čin bio nepravda.

„Odvratit ćete se od riječi laži i nećete ubiti nevine i pravedne; jer neću opravdati zle «(Izl 23,7).

Zato kad vjeruje u Krista, čovjek umire s Kristom, jer utvrđena kazna ne može preći s osobe koja prijestupi (Rim 7,4). Od grijeha se opravdava samo onaj tko je mrtav “Jer tko je mrtav, opravdan je od grijeha” (Rim 6,7).

To znači da Bog nikada ne proglašava zle pravednicima, to jest, ljude rođene nakon Adamova sjemena Bog nikada neće opravdati. Samo oni koji su ponovno rođeni u Kristu proglašeni

su pravednicima, jer su umrli s Kristom, a novo stvorenje izranja na površinu.

Bog samo proglašava pravednima one koji uskrsnu iz mrtvih s Kristom novi čovjek zasađen je prema neraspadljivom sjemenu, sjemenu posljednjeg Adama: Krista (Iz 61,3).